

DIMITROV NIKOLETA

Fázis

hallom, ahogy megérkezel
tudom, hogy felfelé jövet végighúzod a kezed
a hideg vaskorláton
gondolkozol, hogy mi legyen
őszintén beszélj vagy őszintén hallgass
csikorog a mentazöld cipőd a járólapon
most elmarad az ajtócsapkodás
elmarad a jóéjszakát
erőn felül teljesítünk
halk zokogás, míg a tüdő bírja
ha nem ma, hát majd holnap

Fázis II.

Most én ülök a legtávolabb tőled
Már réges-régen elvesztél
Elvesztem én is, elvesztettél,
kiestem a zsebedből,
pedig bérelt helyem volt
Hogy ott legyek, bármikor, ha kellek
De sok mindent tömtél még a zsebedbe
és egyszer véletlenül egy használt zsepivel együtt kirántottál
Belegabalyodtál a gondolatszálakba,
és sikeresen megtaláltál.
Néha még bepakolsz a bőröndödbe.
Hátha egyszer tényleg, mindent itt kell hagyni, úgy végleg.
Áramtalanítani mindent, a kapcsolókat lekapcsolni,
kettőre zárni az ajtót.
Menni oda, ahol még nem várnak,
menni onnan, ahonnan már rég elkergettek.

Egy olyan helyre,
ahol medvék és tigrisek élnek együtt békésen,
talán ott még mi ketten is jól megleszünk.